

**Pátek
06.08.
2021**

**Markovič
o přednáškách
Kundery, o FAMU
i politické satíře**

**Představujeme
hudební program
(od cimbálky po DJs)**

**Kina přehledně –
kde byl jaderný kryt
a kde skrývalo Hradiště
poklad před nacisty**

**Mají umělci právo na
chyby?**

Paměť národa na LFŠ

Mezinárodní sbírka vzpomínek pamětníků důležitých historických událostí 20. století Paměť národa letos na Filmovku veze přes 20 dokumentů, dvě debaty a výstavu. Od pátku 6. 8. do středy 11. 8. poběží vždy od 18:00 ve Stanu Paměti národa denně tři až pět dokumentů, které mapují historii 20. století i současné události a osudy. Vedle promítání můžete zajít i na dvě debaty. V té první, která proběhne v úterý 10. 8. v 19:00, budou nad otázkou „Zapomínáme naši minulost?“ přemítat novináři Jan Dobrovský, Jindřich Šídlo a Mikuláš Kroupa. Druhá debata proběhne o den později ve 14:00. Martin Kroupa, předseda správní rady Post Bellum, a ředitel Paměti národa v Brně a Olomouci David Butula a Petr Zavadil pod zastřešujícím názvem „Jak v Česku postavit muzeum totalit 20. století“ proberou, proč Česko ještě nemá muzeum věnované moderním dějinám.

Pá 06.08. 17:30 Dětský/literární stan Fenomén Michel Houellebecq

Máte rádi Houellebecqa? Nesnášíte Houellebecqa? Nevíte, kdo to je? Tomu nevěříme! Na tohohle enfant terrible současné prózy nemůžete nemít názor, přijďte si proto poslechnout, proč se ho vyplatí číst. Debatuje překladatelka Jovanka Šotolová a literární publicista Jan Bělíček.

Pá 06.08. 20:00 Vinný stan Smetanovy stany Cimbálová muzika Pozdní sběr

Čtyřhodinový náhled do folkloru Slovácka. Můžete přicházet, odcházet, popíjet, tančit i juchat. Vše je zdarma. Hrají ostřílení cimbáloví profíci.

Pá 06.08. 20:30 Kolejní nádvoří My kluci, co spolu chodíme: Svědomitě nepřipravení

Improvizace při výběru filmů, improvizace na jevišti. Čtveřice herců si pro vás nic nepřipravila, dorazit ale můžete i tak. Surrealisticko-absurdní fyzická improvizací show vás přes trapnost přenese až k preciznímu herectví, uvolnění ze všech svazujících forem, art-brutovské katarzi.

Pá 06.08. 23:30 Klub Mír Večer Radia 1: Strýček Míša

Komu nestačí folklorní juchání, může se dojuchat se Strýčkem Míšou. Stálice Radia 1, která mimo jiné moderuje cestovatelský Ešus, si připravila eklektickou show s názvem Hudba za dobrou práci.

Cinefilní box

Divadlo kabuki

V textu o Akirovi Kurosawovi zmiňujeme kabuki, jež je jednou ze tří forem tradičního japonského divadla. Dalšími jsou loutkové bunraku či dramatické nō. Vztah samotného Kurosawy vůči kabuki byl spíše rezervovaný, přesto se jím nechal výrazně inspirovat – jako ostatně celá japonská kinematografie. Postupem času však inklinoval spíše k serióznější tradici divadla nō, kterou dnes můžeme chápat jako vážně podané drama, přičemž kabuki více využívá avantgardních postupů (jako třeba expresivních gest či nepřehlédnutelného líčení). Pro obě tyto formy je podstatná hudební složka i výrazná stylizace masek a kostýmů. Jejich vzájemné soupeření je i po mnoha staletích bohaté tradice i udržení kulturního vlivu.

Soutěžíme s Kurosawou

Velká retrospektiva letošní Filmovky patří klasikovi japonské kinematografie Akirovi Kurosawovi. Ten proslul zejména schopností přesáhnout národní rámec, proniknout na evropský filmový trh a následně se proslavit po celém světě.

Soutěžní otázka proto směřuje k vlivu jeho původní tvorby na evropskou i americkou kinematografii: **Jak se jmenuje film, který Kurosawa natočil v 60. letech a který se dočkal minimálně dvou očividných remaků?** Názvy všech tří snímků nám pište na mail filmoveлисты@lfs.cz. Jeden z vás dostane filmovkový balíček.

Génius mezi dvěma světy

Jméno Akiry Kurosawy je většině filmových nadšenců sice známé, ale možná přece jen trochu vzdálené. Americké westernové klasiky z 60. let běžely v tuzemských televizích nespočetněkrát, ovšem jejich samurajské inspirace tak dostupné nebyly. A když vám někdo doporučuje 70 let staré filmy z druhého konce světa, nejspíš je na místě obava z nemalé kulturní propasti. O to překvapivějším zážitkem může být detailnější seznámení s Kurosawou, díky němuž uvidíte, jak jeho dílo stále suverénně proráží časové i geografické hranice.

Kurosawaova pozice v japonské kinematografii je poměrně specifická, neboť oproti mnoha jiným tamějším tvůrcům se nezdřáhal pokukovat po inspiracích ze západního světa. Navzdory tomu, že do svých filmů zakomponoval mnoho prvků japonské kultury (v čele s věhlasným divadlem kabuki, o kterém si můžete víc přečíst na straně 2), jeho prozápadní orientace byla trnem v oku konzervativních kritiků. My z ní však můžeme jediné těžit – především díky

Kurosawově vlivu začaly snímky z Dálného východu pronikat i do povědomí Evropanů, a navíc jsou pro nás dodnes přístupnější než spousta specifičtější tvorby ze země vycházejícího slunce.

V rámci letošní retrospektivy můžete vidět trio Kurosawových nejslavnějších a zřejmě i nejvlivnějších filmů. *Rašómon* (1950) zaujal Zlatým lvem na festivalu v Benátkách a jeho nespolehlivý vypravěč zanechal trvalou stopu v dějinách kinematografie. Stejně tak *Sedm samurajů* (1954) představilo slavný motiv skládání týmu a pozorný divák může sledovat výrazné kulturní rozdíly oproti americkému remaku *Sedm statečných* (1960). A *Yojimbo* (nebo také *Tělesná stráž*, 1961) stojí na nadčasovém motivu osamělého hrdiny čelícího přesile.

To však zdaleka není vše, výběr Filmovky totiž pokrývá i další dimenze Kurosawovy tvorby: *Krvavý trůn* (1957) je adaptací Shakespearova *Macbetha*, a tedy jedním z mnoha případů, kdy se rodák z Tokia nechal inspirovat západními autory. *Tři zlo-*

činci ve skryté pevnosti (1958) jsou naopak typickým příkladem toho, jak Kurosawa své západní kolegy ovlivnil – ne nadarmo je toto samurajské dobrodružství vyzdvihoáno jako jedna z inspirací pro *Hvězdné války*. Jeden z jeho posledních snímků *Sny Akiry Kurosawy* (1990) je naopak meditativní kontemplací nad životem a smrtí, a to z doby, kdy mu se vznikem filmu už pomáhali zástupci mladší generace v čele s Georgem Lucasem a Stevenem Spielbergem. Zde všude se projevuje Kurosawův unikátní vizuální cit – od kompozice prvků mizanscény přes rámování obrazu až po pohyb kamery či postav. Originální styl kombinující tradiční východní prvky a moderní západní trendy se zasloužil o dechberoucí působivost filmů, které diváka přenesou v čase i prostoru do nepoznaných krajín.

Mojmír Sedláček

Den s... Liborem Galiou, tiskovým mluvčím LFŠ

Co vlastně na Filmovce děláte?

Letos jsem s dramaturgy představoval jejich sekce prostřednictvím rozhovorů na našem webu. Několik z nich mě poučilo o tom, čím je která sekce specifická, co se (ne)hodí k propagaci a o co všechno na Filmovce přijdu, a musím dohnat jindy. Ale takové obohacující spolupráce si vážím.

Co máte na své práci nejradši?

Když mi Iva Hejlíčková ukáže, jaké mám mezery a jak to jde sepsat lépe.

A co na festivalu rád nemáte?

Hromadu zpráv, že jsme něco neřekli. Že bychom něco vykomunikovali špatně se ovšem, i díky péči ostatních kolegů, stává zcela výjimečně, a to i během posledních dvou ročníků, kdy se neustálé změny staly normou a přepisovalo se víc než kdy dřív.

Jak vypadá váš běžný filmovkový den?

Po sérii porad a chystání tiskových kon-

ferencí a zpráv řeším to, co jde za festival ven na web nebo sociální sítě. ČTK pro nás letos fotí, píše novinky a dělá podcast. Tohle celé třeba s naším press centrem a Četkou koordinuju. V průběhu dne se, stejně jako celý nejužší tým, účastním všech zásadních událostí Filmovky a našich partnerů.

A co děláte, když zrovna nepracujete?

Mám blízko k alternativní scéně, především té hudební. Snažím se pomoci ji zviditelnit – třeba jako spoluzakladatel platformy pro současnou hudební kulturu *AlterEcho* anebo focením všeho okolo. Foťák chci mít pořád po ruce i v Hradišti.

Váš osobní tip na Filmovce?

O bohatosti našeho filmového, odborného a doprovodného programu mluvím stále, potkejme se u vína na cimbálce!

**Potkejme se u vína
na cimbálce!**

Tereza Fousek Krobová

Goran Marković: Smát se můžete i tomu, co bolí

Na Filmovku přijíždí jako jeden ze zásadních jugoslávských (potažmo srbských) režisérů, autor diváckého hitu *Tito a já* (1992) nebo festivalově úspěšného politického dramatu *Kordon* (2002). Oslovit ho ale můžete česky. Goran Marković totiž na konci 60. let studoval na pražské FAMU a česká zkušenost definovala jeho život i filmy.

Mluvil jste od dob FAMU česky?

Velice málo. Hodně mých kolegů ale studovalo v Praze ve stejné době a když se potkáme někde ve světě, mluvíme česky. Mnoho jsem toho zapomněl, ale doufám, že si budeme rozumět.

Česky jste se naučil až v Praze?

Ano, předtím jsem neuměl ani slovo. Příjímací zkoušku na FAMU jsem udělal s překladatelem. Když jsem začal studovat, zjistil jsem, že spousta spolužáků chodí na přednášky Milana Kundery o literatuře. Nerozuměl jsem jim, a tak jsem se pokusil vaši řeč rychle naučit. V té době bohužel neexistoval ani slovník, ani žádná učebnice, tak jsem si našel stejnou knížku v češtině a srbštině. Šlo o překlad nějaké sovětské politické ekonomie a z té jsem se učil česky.

O době strávené v Praze jste v roce 1990 vydal knihu *Česká škola neexistuje, jejíž český překlad budete na LFŠ křtít. Co se v ní dočteme?*

To už jsou dějiny. Mladí lidé si vůbec neumí představit, jak to vypadalo za socialismu a před sovětskou intervencí. Já jsem prožil v Praze velice dramatické roky a život v tom období byl pro mě důležitější než FAMU. Proto se kniha jmenuje *Česká škola neexistuje*. Přijel jsem jako mladý kluk, bylo mi osmnáct a odjel jsem jako dospělý člověk. Praha prostě formovala mou osobnost. Jsem rád, že je ta kniha přeložena do češtiny, protože v ní nejde jenom o vzpomínky nějakého cizince na Prahu. Je to i jakýsi dokument o velice zajímavé době, o temné

epizodě, která se musí nějak osvětlit. Češi v ní uvidí, jak jsme je tehdy viděli. V té době studovalo na FAMU víc cizinců než Čechů. Bylo to takové kulturní mezinárodní středisko. A ti, co tam studovali a vrátili se domů, si s sebou přinesli spoustu dojmů.

Takže vaše zkušenost z Československa se odrazila i ve vašich filmech?

Ano. Spolu s dalšími Jugoslávci, kteří studovali na FAMU se mnou, jsme pak doma vytvořili významnou filmovou vlnu, jmenovala se česká škola. V ní jsme pokračovali v tom, co u vás přerušily tanky. Byli jsme sice, co se týče stylu, dost různorodí, ale spojovala nás ta doba. Nejdůležitější okamžiky našich životů jsme všichni prožili v Praze.

Čím tehdy FAMU lákala tolik zahraničních studentů?

V 60. letech byl československý film mezinárodně velice důležitý a populární, vyhrával ceny na mezinárodních festivalech. Potkat se v Praze tak byla taková móda. Mezinárodní revolta v roce 1968 začala pražským jarem a až do 21. srpna u vás panovala tak trochu anarchistická atmosféra svobody. Na FAMU přišli různí avanturisté z celého světa. Měli jsme sice problémy se domluvit, ale ten anarchistický trans nás tam přitáhl. Měli jsme prostě pocit, že je důležité, abychom byli v Praze. Taky to byla samozřejmě výborná škola s výbornými profesory, v té budově panoval velký umělecký progres.

Režii jste pak sám učil na univerzitě v Bělehradě. Kolik umění se dá naučit?

Kdo je Goran Marković

Syn dvou známých herců se narodil v létě 1946 v Bělehradě. V letech 1965 až 1970 studoval režii na pražské FAMU, poté začal pracovat pro jugoslávskou televizi, kde točil i dokumenty. Celovečerně debutoval v roce 1977 dramatem z polepšovny *Specijalno vaspitanje* (Zvláštní výchova). Jeho filmy měly od začátku dobrý divácký ohlas, kritici se přidali později. Mezi jeho největší festivalové úspěchy patří cena za režii v San Sebastianu díky nostalgické komedii *Tito a já*, ocenění za režii a scénář za hororové drama o epidemii pravých neštovic *Variola vera* (1982) a Grand Prix v Montrealu za drama *Kordon*. Kromě filmu se věnuje taky divadlu a je autorem několika knih.

Můžete studovat třeba režii, kameru nebo scénografii. Umění je ale soukromý problém, na to školy neexistují. Vždycky jsem studentům hned první den řekl, ať nečekají, že jim někdo vysvětlí, co je umění. To je totiž mystérie. Na škole můžeme mluvit o řemesle, lze tam nabrat zkušenosti, dostat informace, vidět zajímavé filmy. Autorem se ale musíte stát sami.

Často točíte filmy o historii své země ve 20. století, které bylo plné změn. Co vás na minulosti přitahuje?

Ve svém životě jsem zažil spoustu kruciólních změn. Když v roce 1968 přijely sovětské tanky do Československa, zničily naše ideály, že můžeme žít normálně a civilizovaně. Sám pro sebe jsem se rozhodl, že budu točit subverzivní filmy. Každý z nich bude proti něčemu – proti socialismu, totalitarismu,

fašismu... Natočil jsem různé snímky, komedie, sociální dramata, ale jejich základní idea vždycky byla, aby vystupovaly proti tomu, co nás utlačuje a ničí.

Letní filmová škola uvádí dva filmy, které v žánru nostalgické komedie pojednávají o vystřízlivění u kultu osobnosti Josipa Tita. Snímek *Tito a já* je dokonce jeden z vašich divácky nejúspěšnějších. Je snazší podávat tragédii s humorem?

Na FAMU jsem se naučil, že se můžete smát i u velmi seriózních věcí, že si můžete dělat srandu i z toho, co nás trápí a co strašně bolí. Tragikomický příběh – to je velmi české.

Druhý film o Titovi *Falsifikátor* (2013) vypráví o konci 60. let v Jugoslávii. Jak jste tehdy vnímal, co se děje ve vaší zemi?

Když jsme se vrátili z Československa, i u nás panovala, co se týče svobody, dost špatná atmosféra. Před naší generací fungovala v Jugoslávii dost zajímavá autorská vlna, tzv. černý film, sociálně a politicky dost provokativní snímky. A stát pak natáčení takových filmů zakázal. I proto jsme začali točit veselé nebo komerční příběhy, které byly subverzivní, ale ne tak napřímo jako černý film. Diváci už ovšem uměli ve filmu hledat alegorie a metafory. Věřím, že filmy můžou totalitním režimům uškodit. Když jsme studovali na FAMU, mluvilo se o tom, že prezident Antonín Novotný padl kvůli filmu *Hoří, má panenko* (1967). Možná to není pravda, ale ta malá komedie o hasičích byla strašně provokativní a důležitá pro

Přijel jsem jako mladý kluk, bylo mi osmnáct. Odjel jsem jako dospělý člověk – Praha formovala mou osobnost.

pocit, že je možné vyjádřit něco kritického. Pořád jsme vedli válku s totalitarismem a já pořád točil filmy, které jakože vyprávěly o něčem, ale vlastně byly o něčem jiném.

Třeba *Turné* (2008), které funguje jako tragikomedie o hercích i jako protest proti válce?

Každý film o válce musí být protiválečný. Válka je něco, co je absolutně negativní a absurdní, nikdo jí nemůže rozumět. Balkánská válka je velké trauma, proto o tom musíme točit, musíme ukazovat, co se stalo. Kdo jiný než umělci by to mohl vysvětlit? Pokud chce umělec udělat něco, co má nějakou hodnotu, musí říct pravdu. Když lže, tak to

nefunguje – lež není umělecké dílo. Když začala válka, určitou dobu jsme nemohli nikoho kontaktovat, neměli jsme ani telefony. Ale snažili jsme se zůstat tím, kým jsme. Žádný člen zmíněné české školy se nestal nacionalistou ani kolaborantem. Několik emigrovalo, Rajko Grlić a Srdjan Karanović do Ameriky, kde se stali profesory reže. Já jsem zůstal. Lordan Zafranović odešel do Prahy, přestože vůbec neuměl česky, na škole jsem mu překládal zkoušky a říkal jsem za něj i to, co on ani nevěděl. Ale to je jiná historika.

***Turné* na LFŠ nevidíme, Filmovka ale uvede drama *Kordon*, které se odehrává v 90. letech během protestů proti Miloševičovi. Je to váš nejobtavenější politický film?**

Kordon jsem natočil, když Milošević padl. Byl to první film, který vyprávěl o jeho teroristickém období. Zajímalo mě vybrat si jako protagonisty policajty. Všechno vyprávím z jejich pohledu, ukazuju, co se děje v jejich hlavách a duších. Film měl dost velký mezinárodní úspěch, dostal jsem za něj Grand Prix v Montrealu. Vysvětlil totiž, co to je za mechanismus v hlavách lidí, kteří mají za úkol být zlí. Ptal se, jestli to jsou opravdu špatní lidé, nebo z nich špatné lidi dělá systém.

Nejnovější film, který LFŠ uvede a před jehož promítáním dnes dostanete Výroční cenu AČFK, se jmenuje *Delirium Tremens* (2019) a vznikl podle vaší vlastní divadelní hry. Na jevišti v ní exceloval Predrag Ejdus, do filmu jste ale musel obsadit Tihomira Staniće. Jak to dílo proměnilo?

Predrag, který tu roli hrál v divadle, bohužel zemřel druhý den natáčení. Film se tak stal vzpomínkou na něj. Vytvořil jsem z jeho nemoci drama, a když na tom začínal být špatně, chtěl film ještě zkusit natočit. Se-

hnal jsem na to peníze, už se to ale nestihlo. Roli odehrál Tihomir, Predragův kamarád, který za ním chodil každý den do nemocnice a mluvil s ním.

Tragikomický příběh – to je velmi české.

Jako předfilm *Deliria* se bude promítat krátký film z FAMU *Neblni* (1968), ve kterém účinkujete jako herec.

Jako student jsem hrál, chtěl jsem totiž vidět, jak to vypadá z druhé strany kamery. Hrál jsem rád a měl jsem i docela úspěch. Jenže jsem se nikdy nechtěl stát hercem, protože moji rodiče byli velice známí herci, a já věděl, že nikdy nebudu tak dobrý jako oni. Můj otec dokonce hrál v několika českých filmech jako *Tři přání* (1958) od Klose a Kadára. A byl to jeho nápad, abych šel studovat do Čech. Měl informace, že tam je výborná škola a kinematografie. A taky měl české koruny, které nemohl z ČSSR vyvézt.

Těšíte se na pobyt na Letní filmové škole?

Moc. Za prvé navštívím město, ve kterém jsem ještě nebyl. Za druhé budu v Česku, což je moje druhá vlast. A za třetí se těším, že se seznámím s mladými lidmi a oni se mnou. Vůbec nevím, jak dnešní mladí Češi přemýšlejí a jaká je jejich filozofie.

Iva Přivřelová

	čas time	místo place	název title	sekcce section	lektor/host lecturer/guest	délka length	země country	rok year	English friendly	věk age
●	12:00	Kino Hvězda	Morgan, případ zralý k léčení	C	úvod: Jan Jendřejek	97	Velká Británie	1966	✓	
●	13:00	Slovácké divadlo	Opilý anděl	Hi	úvod: Luboš Ptáček	95	Japonsko	1948	✓	
●	13:30	Sportovní hala	Ochranné zbarvení	Hi	úvod: Petr Vlček	96	Polsko	1976		
●	14:00	Klub kultury 1	25 let nevinny	S	úvod: Petr Vlček	116	Polsko	2020	✓	15+
●	14:00	Reduta 2: VR Cinema	Galaxie imaginace: 360° VR filmy 1	S		30			✓	
●	14:30	Reduta 1	Ejzenštejn v Guanajuatu	A	úvod: Jan Jílek	105	Belgie, Finsko, Mexiko, Nizozemsko	2015	✓	18+
●	15:00	Kino Mír	Alchymická pec	C	úvod: Jaroslav Sedláček	117	Česká republika, Slovensko	2020		
●	15:00	Reduta 2: VR Cinema	Galaxie imaginace: 360° VR filmy 2	S		30			✓	
●	15:30	Kino Hvězda	Únor	S	úvod: Kamila Dolotina	125	Bulharsko, Francie	2020	✓	
●	16:00	Reduta 2: VR Cinema	Galaxie imaginace: 360° VR filmy 1	S		30			✓	
●	16:00	Stan ČT	Šlechtný cowboy Sandy	PCT		30	Československo	1964		
●	16:30	Stan ČT	Šest uprchlíků	PCT		41	Československo	1970		
●	16:30	Slovácké divadlo	Rašómon	Hi	úvod: Luboš Ptáček	89	Japonsko	1950	✓	
●	17:00	Sportovní hala	Vlci	S	úvod: Jan Jílek	95	Mexiko	2019	✓	
●	17:00	Reduta 2: VR Cinema	Galaxie imaginace: 360° VR filmy 2	S		30			✓	
●	17:15	Stan ČT	Zabijačka	PCT		28	Československo	1980	✓	
	17:30	Dětský/literární stan	Fenomén Michel Houellebecq	DP		60				
●	17:30	Klub kultury 1	Služebníci	C	host: Ivan Ostrochovský	88	Česká republika, Irsko, Rumunsko, Slovensko	2020		15+
●	18:00	Reduta 1	Pravomil	Ho		24	Česká republika	2014	✓	
●	18:00	Reduta 1	Kawasakiho růže	Ho	host: Martin Huba	95	Česká republika	2009	✓	
●	18:30	Kino Mír	Pokoj s výhledem na moře	Hi	úvod: Maciej Gil	88	Polsko	1977		
●	19:00	Kino Hvězda	Neblbni	Ho		12	Československo	1968		
●	19:00	Kino Hvězda	Delirium tremens	Ho	host: Goran Marković	112	Srbsko	2019		15+
●	19:30	Slovácké divadlo	Malmkrog	S	úvod: Kamila Dolotina	200	Bosna a Hercegovina, Rumunsko, Srbsko, Švédsko, Severní Makedonie, Švýcarsko	2020	✓	15+
	20:00	Vinný stan Smetanovy sady	Cimbálová muzika Pozdní sběr	DP		240				
	20:30	Kolejní nádvoří	My kluci, co spolu chodíme: Svědomitě nepřipravení	DP		60				
●	20:30	Sportovní hala	S polibkem přijde smrt	Hi	úvod: Michael Málek	105	USA	1955	✓	
●	21:00	Klub kultury 1	Amatéři	S	host: Iwona Siekierzyńska	95	Polsko	2020	✓	
●	21:30	Reduta 1	Nová šichta	C	host: Jindřich Andrš, Augustina Micková, Jan Gogola ml.	91	Česká republika	2020	✓	
●	22:00	Letní kino Smetanovy sady	Ucho	L		94	Československo	1970		
●	22:30	Kino Hvězda	V sobotu večer, v neděli ráno	C	úvod: Jan Jendřejek	89	Velká Británie	1960	✓	
●	23:00	Letní kino Kolejní nádvoří	Prvok, Šampón, Tečka a Karel	L		110	Česká republika	2021		
●	23:30	Klub kultury 1	Co se vlastně stalo s Baby Jane?	Hi	úvod: Michael Málek	132	USA	1962	✓	

Program

Pátek 06.08.

	čas time	místo place	název title	sekcce	lektor/host lecturer/guest	délka length	země country	rok year	English friendly	věk age
	23:30	Klub Mír	Večer Radia 1: Strýček Míša	DP		180				
●	23:59	Slovácké divadlo	Zabij to a opusť město	S	úvod: Maciej Gil	88	Polsko	2019	✓	15+
●	23:59	Sportovní hala	Mrtví odvedle	S	úvod: Jiří Flígl	79	USA	1989	✓	18+

Náš merch je ušatý! Která ouška budou ta vaše?

07

Program

Sobota 07.08.

●	08:00	Slovácké divadlo	Tři zločinci ve skryté pevnosti	Hi	úvod: Jana Jedličková	139	Japonsko	1958	✓	
●	08:30	Kino Hvězda	Vlci	S	úvod: Jan Jílek	95	Mexiko	2019	✓	
●	10:00	Sportovní hala	Kordon	Ho	host: Goran Marković	85	Jugoslávie	2002	✓	15+
	10:00	Stan ČT	What's the Buzz	OP	host: Jana Jedličková, Klára Feikusová, Ondřej Kazík	90				
	10:00	Respekt stan	Lekce filmu podle Martina Huby	OP	host: Martin Huba	90				
●	10:00	Reduta 2: VR Cinema	Galaxie imaginace: 360° VR filmy 1+ interaktivní VR	S		30			✓	
	10:00	Dětský/literární stan	Piskohrátky se Zuzajdou	DP		120				
●	10:30	Klub kultury 1	Šarlatán	C	host: Marek Čermák	118	Česká republika, Irsko, Polsko, Slovensko	2020	✓	
●	10:45	Kino Hvězda	Naše doba	S	úvod: Vít Schmarc	177	Mexiko	2018	✓	15+
●	11:00	Slovácké divadlo	Fantomas I: Ve stínu gilotiny	Hi	úvod: Radomír D. Kokeš	61	Francie	1913	✓	
●	11:00	Reduta 2: VR Cinema	Galaxie imaginace: 360° VR filmy 2+ interaktivní VR	S		30			✓	
	12:00	Stan ČT	Nastavené zrcadlo	PCT	host: Milan Kruml	60				
●	12:00	Kino Mír	Psí vojáci	C	úvod: Iva Hejlíčková	126	USA	1978	✓	15+
	12:00	Respekt stan	Filmové lokace a práce lokačního	PR	host: Lukáš Gabriel, Petr Horák	90				

Všecký program včetně odborného je veden v českém jazyce, případně tlumočen, projekce doprovází české titulky.

I umělec má nárok na chyby

Letošní Filmovku zahájí Miroslav Krobot jako Muž se zaječímá ušima; respektive jako umělec, jenž se snaží uspořádat si život.

Co vás lákalo na roli spisovatele v krizi?
Jedna věc je role, druhá s kým ta spolupráce probíhá. Já jsem nikdy s Martinem Šulíkem ani Martinem Štrbou nedělal, tak mě to velmi lákalo, protože jejich filmy mám rád. Co se týče hlavní postavy, asi odpovídá problémům mnoha mužů v tomhle věku, to mi přišlo zajímavé. Šedesátka je zřejmě věkem jakési rekapitulace a mému protagonistovi se otevře retrospektivní pohled na život z úplně jiného úhlu. A ukáže se, že jistoty jistotami nejsou a všechno je možná jinak, než si člověk myslí.

Šlo o složitou postavu?
Šlo. Abych mohl nějakou postavu zahrát, musím jí rozumět, vzít jí trochu za svou. V tomhle případě jsem na ni měl tolik pro-

tichůdných názorů, až bylo těžké se v nich orientovat. V žádném případě jsem nechtěl, aby šlo o portrét jednoznačného sobce. Chtěl jsem, aby byl výsledek vrstevnatější i zábavnější.

Líbilo se vám, že jde o spisovatele, když jste nedávno taky napsal knihu?

Spíš se mi líbilo, že tahle profese je blízko filmaři, a tak způsob, jak se vyrovnat se vztahy s blízkými nebo třeba s konkurencí, je podobný. Jen jsme pořád řešili otázku kvality toho spisovatele. To je věčná otázka, do jaké míry má umělec právo dopouštět se nějakých nespravedlností nebo sobectví.

A jaký máte názor vy?

Podle mě má umělec nárok na chyby jako každý jiný člověk.

Jaký jste typ herce, když máte tolik režijních zkušeností?

Snažím se pochopit postavu, moc noremcat, případně sdělit nějaký nápad. Ale ne tak, že bych na něm trval. Víím, jak je nepříjemné, když herec prosazuje za každou cenu svoji představu role na úkor celku.

Jaký typ režiséra je Martin Šulík?

Je úžasný v tom, jak je otevřený. Říká věci na rovinu a cítíte, že to, co dělá, jde ze srdce.

Vy často natáčíte se zahraničními režiséry, liší se nějak od těch českých?

Ve středoevropském regionu ani ne. Když jsem dělal ve Finsku v divadle, tam už ty kulturní rozdíly byly patrné. Oni třeba odmítali uvěřit, že u nás vyhrál soutěž o Největšího Čecha Jára Cimrman. Nedokázali pochopit, že si z toho můžeme dělat legraci. Ani je ta představa nebavila.

Iva Přivřelová

Profil sekce

Pro radost z vyprávění

Když se řekne Fantomas, vybaví se většině z nás modrá maska a hudba Michela Magného. Figura tajemného padoucha, mistra převleků, je však podstatně starší, neboť přivedena k životu byla ještě před první světovou válkou, a to brakovými romány Marcela Allaina a Pierra Souvestra. Na filmovou adaptaci svých oblíbených knížek pak nemuseli nadšení čtenáři dlouho čekat. Ona filmová adaptace byla přesněji seriálová a sestávala z pěti dílů se stopáží mezi 60 a 90 minutami. Tento fakt by nás dnes mohl přimět údivem zdvihnout obočí: seriály totiž nejsou formátem vzniklým až s televizí, ke kinematografii patří mnohem déle. Obecně vzato, tradice vyprávět příběhy na pokračování je v lidské kultuře hluboce zakořeněná, je tudíž vcelku jasné, proč se k ní uchýlovali jak pisatelé braku, tak pionýři filmu – nemluvě o její „rentabilitě“. Ti druzí navíc často nacházeli inspiraci v práci prvňáků, a tak se slavný Louis Feuillade stal tím, kdo dal postavám od Allaina a Souvestra konkrétní tvář.

Jeho seriál *Fantomas* (1913–1914) je koncentrátem všeho, co dodnes považujeme za esenci brakové tvorby, která v současné

produkcí už nemá své místo, neboť by tyto motivy nemohly být ze strany diváků přijaty s vážnou tvář. Setkáme se tak se zloduchy nosícími škrabošky, nerozpoznatelnými dvojníky, schováváním se za závěsy, pokusem o vraždu pomocí hada atd. Je snadné shledat tuto poetiku předpotopní, s každým dalším zhlédnutým dílem však v pevnějších obrysech vyvstává její kouzlo. Fantomas i jeho sok (inspektor Juve) jsou sice psychologicky ploché, v podstatě až anonymní figury, ale právě proto je lze chápat jako ztělesnění určitého archetypu a jejich věčné zápolení (například) jako souboj řádu s anarchií. Za tím, že se tvůrci nesnaží všechno zdůvodnit a podložit empirickým vysvětlením (což je

dnes oblíbený postup), je zase vidět čirá radost z možnosti dál a dál vyprávět.

A právě vyprávění je něčím, co Feuillade ovládal. Dlužno dodat, že v rámci dobových evropských konvencí, které se lišily od těch, na něž jsme zvyklí. V jeho díle proto uvidíme víc velkých celků či pohledů do kamery, a naopak méně střihů a detailů, než je dnes obvyklé. Vzdor dobovému standardu je patrné také větší množství scén v exteriérech (Paříž před více než sto lety). S *Fantomasem* máme příležitost vydat se hlouběji do historie filmu, než bývá na Filmovce, i v rámci sekcí s němým filmem, běžně možné.

Jan Bergl

Nejen filmem živ je člověk!

Cimbálka, surrealistické bizáry, DJs i vážná hudba. To všechno Filmovka nabízí. Vybírat nemusíte, namíchejte si oslnivý žánrový mix a bavte se každý den až do rána!

Dnes začneme pěkně zlehka. Jako dobrodruzi, kteří přijíždějí do exotických krajín a obdivují tradiční domorodou kulturu. Ohně se zapálí v 20:00 ve Vinném stanu Smetanovy sady – v tu chvíli své podivuhodné smyčkové nástroje naladí Cimbálová muzika Pozdní sběr. Ostřílení šamani budou hrát neuvěřitelné čtyři hodiny. To by bylo, aby nás ruralistický duch Slovácka nepohltil! Kdo by toužil pokračovat v cimbálové transcendenci, může dorazit i v pondělí na Horňáckou muziku Petra Mičky a ve středu na Cimbálovou muziku Jaroslava Čecha. V obou případech nás čekají opět neuvěřitelné čtyři hodiny hudby. To ale samozřejmě není všechno – v úterý se dočkáme kompletního zážitkového balíčku – ve skanzenu Rochus se bude tančit, zpívat, pít i křtít kniha Babské rady.

Od cimbálky je jen krůček k folku, a tak nás hned v sobotu čeká kapela EVAMORE až z dalekých Beskyd. Zpívá o lásce, navíc mixuje lokálnost s world music – větším

tavicím kotlíkem Filmovka už prostě být ani nemůže! Vlastně ne, může – EVAMORE totiž na Kolejním nádvoří vystřídá Dan Bárta & Illustratosphere. Legendární milovník vážek se svým chraplákem, jazzová intertextualita, čistá profesionalita. Když zavřete oči, klidně můžete sedět v cool baru v New Yorku.

U kosmopolitnosti můžeme zůstat i v neděli, zlehka totiž připlujeme k vážné hudbě.

A upřímně – kdo je světovější než Antonín Dvořák? 180. výročí jeho narození připomene v Redutě violoncellista Jiří Bárta.

Od čisté klasiky se v pondělí dostaneme zase k exotickým zážitkům, mixování světů, žánrů i pocitů. Polská uskupení Srednusha & Bukowicz se snaží propojovat všechno dohromady – tahle kombinace world music v případě Srednushy a syntákové kapely Bukowicz funguje v neuvěřitelné symbióze. V úterý bude v míchání žánrových koktejlů pokračovat kulturní kapela –123 minut, která proplouvá soulem, jazzem, funky i world music. Je esencí devadesátkové nostalgie i zvuku budoucnosti.

Ve středu se nejdříve vrátíme k jazzu. Hudební projekt Mariana Friedla 11 PODOB LÁSKY kombinuje folk, jazz a world music, exkluzivně se navíc přidávají folklorní zpěvačky Petra Jelénková a Sabrina Pasičnyková. A skončit se samozřejmě musí tím nejšílenějším večírkem, ke kterému zve Radio Wave. Takovým, který si jedna část

nebude pamatovat a ta druhá ho bude chtít zapomenout. Divnost na levelu absolutna, parodie parodie, subverzivnost vyhnána na maximum. Tady se kombinuje všechno, co na Filmovce za celý týden zažijete – osmdesátkový brak z VHSeK, Kurosawa, němé filmy, diskotéka i cimbálka. Bert & Friends je uskupení, které se nedá popsat, musí se zažít.

A komu tohle všechno nestačí, může každý den půl hodiny před půlnocí přijít do klubu Mír. Na Parties se bude pařit až do rána (a třeba přijde na jam i cimbálka).

Tereza Fousek Krobová

Pohnutá minulost, nadějná budoucnost

Přijedete-li na Filmovku autobusem, její zdí budou tím prvním, co uvidíte. Uherskohradištská věznice, zbudovaná na konci 19. století, má za sebou pohnutou minulost, ale také už pár let, kdy svůj dluh společnosti splácí. Kdo za tím stojí a co jí čeká v budoucnu?

Věznice jsou zvláštními místy. Coby nápravná zařízení by mohla být symbolem naděje, avšak spojeny s lidským neštěstím v nás vyvolávají primárně úzkost. Platí za místa, kterým se každý raději vyhne. V dobách zatmění společenské morálky se navíc stávají svědky nejtvrději represe státu vůči jeho protivníkům, ne-li rovnou jejich fyzické likvidace. Právě takový osud opakovaně potkal věznici uherskohradištskou, která za druhé světové války sloužila jako vyšetřovna gestapa, o dekádu později ji využívala k moci nastoupivší komunistická strana. Jazyk věznicelů se možná změnil, ale jejich metody nikoli.

Hledíme-li na vězeňskou budovu, můžeme obdivovat její architekturu, těžko si však lze

odmyslet její minulost. Ve chvíli, kdy jednu etapu střídá druhá, vyvstává otázka, co s objektem dělat dál. Kompletně proměnit jeho charakter a způsob využití, nebo z něj zachováním stavu učinit místo piety? O budoucnosti uherskohradištské věznice se rozhodlo v roce 2009, kdy spolek Memoria petiční akcí zabránil jejím vydražení. Kterou ze dvou výše nastíněných cest se vydal, není třeba zdůrazňovat.

Od té doby se mu podařilo ve spolupráci s dobrovolníky i orgány veřejné správy v prostorech bývalé věznice realizovat celou řadu akcí, jež postupně proměnily opuštěnou budovu v „prozatímní muzeum“. Nejedné z nich měly možnost se zúčastnit i návštěvníci LFŠ, například v roce 2019 šlo v autentických celách zhlédnout ve virtuální realitě dva dokumenty s lidskoprávní tematikou. Ze stejného ranku jsou i další projekty, které dnes v souvislosti s věznicí vznikají – imerzivní expozice „Za zdí“ či dokumentární film autorů Jana Gogoly ml. a Matěje Hruďičky.

Všechny tyto aktivity přispívají k tomu, že omyly a hrůzy, které byly v Československu 50. let napáchány, nebudou zapomenuty. Pomyslným završením snah spolku Memoria

by pak měla být loni započatá rekonstrukce celého areálu spojená s jeho proměnou na muzeum a památník obětem totalitních režimů v jednom. Ona pomyslnost spočívá v reálně nikdy nekončícím procesu edukace nových generací a možnosti zamýšlet se nad otázkami historické (ne)spravedlnosti. Má-li dnes věznice sloužit takovému účelu, přestane být budovou, které se každý raději vyhne i pohledem. Ba naopak!

Další informace najdete na stránkách www.veznicehradiste.cz.

Jan Bergl

Na filmy k jezuitům i do krytu

Zhlédnout *Kawasakiho rúži* (2009) v bývalých jezuitských kolejích nebo například *Nejistou sezónu* (1987) v krytu civilní obrany – v Uherském Hradišti nic není nemožné. Letní filmová škola totiž nejsou jen filmy a doprovodný program, ale i mnoho zajímavých míst, kde se promítá. Letos jde o sedm sálů a dvě letní kina. Třeba takové kino Hvězda kromě kulturního zážitku dokáže divákům zajistit i ochranu během chemického nebezpečí či jaderného výbuchu.

Pár kroků odtud se zase nachází sice možná méně bezpečné, ale o to malebnější Letní kino Smetanovy sady. Nádherný park anglického stylu z roku 1882 může být skvělým úkrytem před horkem i deštěm a těšit se v něm můžete například na Maratón studentských filmů či snímek *Světáci* (1969). Přímo ve Smetanových sadech pak je také budova Slováckého muzea, která vyhrála několik ocenění, například první cenu v Národní soutěži muzeí Gloria musaealis roku 2010 nebo třetí místo v návštěvnické soutěži Muzeum roku 2015 a 2016. Kromě filmů si tam můžete prohlédnout i národopisnou výstavu o Slovácku, kterou vedení muzea během druhé světové války muselo ukrýt před nacisty. Část zazdili ve sklepních prostorech muzea a část převezli na Velehrad. Nezaměnitelné slovácké motivy zdobí i další z promítacích zastávek Filmovky. Kino a klub Mír, přístavba Slováckého muzea od architekta Bohuslava Fuchse, je má vyryté na portálu pódia.

Na film se můžete podívat taky v bývalém jezuitském gymnáziu v nynější Redutě nebo na Kolejním nádvoří, které komplex jezuitských budov tvoří. Ve 30. letech se zde promítala filmová představení a v letech 40. byla Reduta útočištěm Slováckého divadla.

V Hradišti se prostě při volbě kina nebo promítacího sálu nemůžete zmýlit. A paradoxně na tom má podíl i ničivá povodeň, která město zasáhla v roce 1997, zničila v něm 108 domů a napáchala škody za 2,3 miliardy korun. Například sál kina Hvězda voda zaplavila až do 13. řady a plátno do výšky téměř 140 cm. Kino navíc hrálo v celých povodních symbolickou roli – majitelem nejznámějšího psího hrdiny povodní, psa Guvernéra, který plaval v zatopených ulicích Hradiště, totiž nebyl nikdo jiný než Richard Tesař, provozovatel kina a klubu Mír.

Alena Harciníková, ČTK

Po festivalu na dvou kolech

Málokteré české město se může pyšnit takovou přívětivostí vůči cyklistům jako Uherské Hradiště. Místní aglomeraci Staré Město – Hradiště – Kunovice protíná pa-

vučina cyklostezek s celkovým převýšením ani ne pár metrů. To dohromady se sbírkou kaváren a cyklokempem z Hradiště dělá téměř český Amsterdam.

Pokud jej chcete také zažít ze sedla, není to nic složitého. Uherské Hradiště za své hradby letos v dubnu vpustilo 75 sdílených modrých kol, která jsou k dispozici na 40 stanovištích. Pokud máte štěstí a vaše kino a hospoda, kam se po projekci či přednášce rozhodnete vydat, mají poblíž výpůjční stanici Nextbike, nebudete muset ujit víc než deset kroků.

Nicméně ani modré, ani vaše vlastní kolo vám v Hradišti neposlouží jen k přepravě do kina. V dalších číslech Filmových listů najdete tipy na krátké cyklovýlety do okolí s doporučeními na občerstvení nebo koupání.

Narazit v Hradišti na kole můžete snad jen tehdy, když na něm přijedete odjinud a nemáte zamluvené ubytování. Všechno už je rozebrané. Ale i v tomhle případě si lze poradit. Autor tohoto textu tak nedávno v noci před bouří stavěl stan v Kunovickém lese, který může v nouzi poskytnout spolehlivé, byť mírně děsivé útočiště – skřeky, jež v noci vydává místní zvěř, by se mohl pyšnit špičkový hororový film.

Vojtěch Dvořáček, ČTK

Vše, co potřebujete k zapůjčení kola vědět, najdete během několika minut na stránkách nextbikeczech.com.

Kino v ústech

Člověk se životem může prožrat, anebo projíst. Tedy, pokud pokrmem vaší volby není prána, pak se samozřejmě můžete životem třeba i prodýchat. Ale pokud se vrátíme k prvním dvěma možnostem, pokud jste příznivcem varianty druhé a pokud se zrovna nacházíte v Uherském Hradišti (a to je u čtenáře tohoto textu spíše pravděpodobnější), pak ideální zastávkou v onom lehce lenošivém, lehce gurmánském a lehce snobském projídání se životem je podnik, který má sice v názvu hned dvě B, ale který je povahy zcela „áčkové“. Prostě, použijte-li poněkud pitomý příměr, je to v Hradišti takové kulinářské Cannes.

Místo, kde se restaurace Beef & Beer nachází, samozřejmě Cannes nepřipomíná ani trochu. Popisovat, že soubor Triangl, který vznikl z bývalého síla, má do elegance jihofrancouzského města daleko, je stejně zbytečné jako zmínit, že uvnitř restaurace jsou stoly a židle a jídlo se objednává u obsluhy.

A není to jídlo leccaké. Těžko říct, jestli jsou zdejší stařené steaky, na kterých menu stojí, nejlepší na Moravě, jak tvrdí slogan restaurace, ale je to klidně možné.

Přístup do Infobanky ČTK

Přístup do Infobanky ČTK

Jméno: LFS

Heslo: 47.filmovka

Platnost přístupu:

06. 08.–12. 08. 2021

Ať už si objednáte jakýkoliv, netrefíte vedle. A pokud jste spíše na burgery, jste také na dobré adrese. A když vám to jídlo přinesou, nastane okamžik, kdy si vaše ohromené chuťové buňky do zblbnutí opakují prvních pět slov z Labellova tracku Šel jsem jenom pro těstoviny. Zvláště když i zdejší víno je vynikající a obsluha pohotová.

A tak se vám odtud příliš nechce. To kino v ústech je příliš poutavé. Ale na druhou stranu víte, že kdybyste neodešli, hrozilo by, že byste místo vychutnávání už jen bohapustě žrali. A to se nedělá. Zvláště, když se sem můžete vrátit. A vy se vrátíte.

Zdeněk Fučík, ČTK

Film, divák a čas

Pandemická situace se začala pomalu zlepšovat, a tak se po roce stráveném za webkamerami notebooků můžeme vrátit mezi lidi a znovu přivyknout komunikaci naživo. Festivaly k tomu skýtají ideální příležitost – možnost setkávání se koneckonců odjakživa patřila k jedné z jejich podstatných funkcí. V současnosti nám navíc pomáhají k návratu do běžného, nouzovými stavy nezatíženého standardu. Představují svého druhu tradici, interpunkci toku času a majáky v moři nejistot – svou existencí nám říkají, že je kam a k čemu se vracet. Mnozí z nás se tak v rámci Filmovky pravidelně vrací k němým filmům, které si třeba jindy a jinde nepustí.

Čím to je, že nás nepřestávají fascinovat, jak si vysvětlit jejich stálou oblibu? Mohou být fetišem pozérů, ale zároveň i zdrojem upřímných prožitků. Zůstávají stopou po dobách dávno minulých, kdy se dnes tak oblíbené médium teprve formovalo. Právě proto představují cenný studijní materiál nejen pro filmové teoretiky a historiky, ale i každého jedince s hlubším zájmem o kinematografii. Těm všem mimo jiné připomínají, že film je látkou amorfní, stále se měnící, a žádná jeho podoba není konečná. Dnes už film často ani fyzicky neexistuje (a přísně vzato není filmem), ale i v době jeho kopií na pásu bylo potřeba promítačky, plátna a diváků, aby mohl na krátkou chvíli ožít a uložit se do jejich paměti.

Každá projekce, které se člověk účastní, je svým způsobem jedinečná. Mění se kopie

(zdroj), z níž je film promítán, může se lišit uváděná verze filmu, jiné je prostředí, ve kterém jej sledujeme. V případě filmů němých je třeba si připočítat (živou) hudbu, jež je dnes často pojímána experimentálně, ahistoricky, starým filmům vdechuje život a vsazuje je do nových kontextů. A to nejdůležitější nakonec – mění se i lidé a s nimi způsob, jímž jsou jednotlivé filmy vnímány, každým zvláště i společností jako celkem. Sekce němých filmů letos na Filmovce nabízí výběr z těch expresionistických a vám možnost zjistit, co říkají dnes, právě v tuto chvíli. Carpe diem!

Jan Bergl

11

Filmové listy pro vás připravili: Tereza Fousek Krobová (šéfredaktorka), Mojmir Sedláček (zástupce šéfredaktorky), Jan Bergl, Iva Přivřelová (redaktorka a redaktorka), Jana Václavíková (korektorka), Markéta Steinert (grafika), Jiří Fogl (sazba), Agentura NP (tisk).

Pořadatel		Hlavní partner		Finanční podpora				Partner projektu				
				Partner		Oficiální cídér		Oficiální dodavatel vína		Oficiální partner komunikace		
				Oficiální dopravce		Oficiální partner techniky		Oficiální vůz				
Generální mediální partner		Hlavní mediální partneři										
Regionální mediální partneři				Mediální partneři								
Spolupráce												

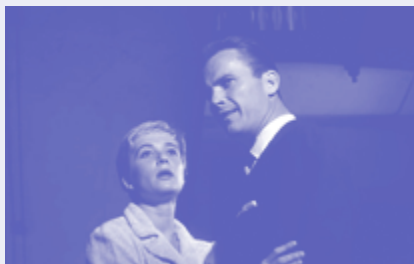
Pá 06.08. 13:30
Sportovní hala
Ochranné zbarvení

Krzysztof Zanussi natáčel vlastní krátkometrážní filmy již v mládí, avšak než se dostal k profesionální filmařině, věnoval ještě část svého života studiu fyziky a filozofie. Rozkročení mezi humanitními a přírodními vědami se následně odrazilo v jeho celovečerní tvorbě – ochranné zbarvení zvířat je pro něj výmluvnou metaforou lidského chování (nejen totalitní) společnosti. Zanussi pronikavým pohledem skeptického vědce sleduje společenské struktury, které lidstvo utváří a které mažou význam názoru na úkor úst, která jej vyřkla. Celý proces dokumentuje nezaujatou kamerou, která nemusí nic dodávat, ale přemýšlivému divákovi zprostředkuje mnohé.

Doporučuje: Jan Bergl

Pá 06.08. 20:30
Sportovní hala
S polibkem přijde smrt

Letošním Neznámým vojínem, kterého byste podle Filmovky měli poznat, je Robert Aldrich, americký režisér mnoha žánrů. Drsná detektivka z roku 1955, která patří k jeho prvním snímkům, reprezentuje film noir – ale jinak, než ho známe. Detektiv není poslední spravedlivý, ale amorální egocentrik. A svět neohrožuje jen hamiznost a temnota duší, ale i jaderná katastrofa. Od komise amerického senátu si nihilistický film vysloužil kritiku za to, že „ruinuje mladé diváky“. Godard a Truffaut o něm prohlásili, že z amerických filmů je tenhle „nejvíce zodpovědný za francouzskou novou vlnu“. A pokud potřebujete další doporučení, snímek miluje i Tarantino.

Doporučuje: Iva Přivřelová

Pá 06.08. 16:30
Slovácké divadlo
Rašómon

Velká lekce ve vyprávění. Minimálně v tomto ohledu neztrácí drama nic ze své působivosti ani s více než sedmi křížky na krku. Kurosawův snímek otevřel japonské kinematografii dveře do Evropy, když získal Zlatého lva na benátském festivalu. Především však posunul koncept subjektivního vypravěče, který se zrovna v tomto případě ukázal jako velmi nespolehlivý – a to hned čtyřikrát. Dobrat se objektivní pravdy je v zásadě nemožné, neboť každý ze čtyř zpovídaných má nejen vlastní pohled na ohavný zločin, jenž je v centru dění, ale rovněž sleduje své zájmy. Pravda je stejně mihotavá a unikavá jako opakované záběry na světlo prolétající se listy stromů.

Doporučuje: Mojmir Sedláček

Pá 06.08. 21:30
Reduta 1
Nová šichta

Celovečerní debut Jindřicha Andrše opanoval loňský festival v Jihlavě a výrazně rezonoval i mezi tuzemskou kritikou. Aby také ne, *Nová šichta* (2020) je totiž moderním dokumentem evropských parametrů, u něhož se maže rozdíl mezi hraným a dokumentárním filmem. Na příkladu Tomáše Hisema, hrdiny tohoto příběhu, rozebírá Andrš koncept rekvalifikace, znovuzáclení jedince do společnosti, jež ho už jednou ze svých řad vyhostila. Přestože je Hisem upřímný a sympatický, nově nalezené štěstí v programátorských řadách má pro bývalého horníka nahořklou pachout. Film lze sledovat jako hrdinskou pouť, tragikomedií i sociální drama.

Doporučuje: Mojmir Sedláček

Pá 06.08. 19:00
Kino Hvězda
Delirium Tremens

Dagi je herec. Dopoledne zkouší, odpoledne natáčí, večer hraje. Dagi je taky alkoholik. Placatku si schovává i do kostýmu Richarda III., každý večer vyráží do baru, domů se vrací opilý a pomočený. Z Dagiho tak zákonitě bude i pacient. A to teprve nastane pořádné drama. *Delirium Tremens* (2019) na Filmovce připomíná, že Goran Marković je taky divadelník. Tenhle příběh vytvořil inspirovan životem a nemocí svého kolegy nejdřív pro jeviště, před dvěma lety i pro film. Jeho psychologickému rozboru pana Herce bude dnes večer předcházet kraťas *Neblbni* z roku 1968, kde se jako herec představí sám Marković. A také uvidíte předávání Výroční ceny AČFK!

Doporučuje: Iva Přivřelová

Pá 06.08. 22:00
Letní kino Smetanovy sady
Ucho

Edward Albee pitval ve své slavné hře *Kdo se bojí Virginie Woolfové?* mizérii jednoho manželství na pozadí celospolečenského dění v USA. Jan Procházka svou obdobně koncipovanou povídkou ukázal, že na druhé straně železné opony byl osobní a pracovní život neoddělitelný pro každého, kdo vyšplhal po společenském žebříčku do určitých pater. Nahlédl tak do útroby fungování totalitního státu a zároveň odkryl jeho zhoubný vliv na vlastní občany, kteří jeho konáním neztrácí jen soukromí, ale i sami sebe. Karel Kachyňa s kameramanem Josefem Illíkem přetlumočili prózu obrazově skvostnou filmovou řečí, která plátno potřebuje jak komunismus ucha.

Doporučuje: Jan Bergl